

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 9Sžso/205/2015
Identifikačné číslo spisu: 7814210953
Dátum vydania rozhodnutia: 14.12.2016
Meno a priezvisko: JUDr. Viera Nevedelová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:7814210953.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Nevedelovej a členov senátu JUDr. Ľubice Filovej a JUDr. Judity Kokolevskej v právnej veci žalobkyne: S. Y., t. č. bytom A. proti žalovanému: Ústredie práce sociálnych vecí a rodiny, Špitálska 8, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného číslo UPS/US1/SSVOSSD/BEZ/2014/241 z 26. septembra 2014, o rodičovský príspevok, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 03. septembra 2015, č. k. 6S/43/2015-42, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 03. septembra 2015, č. k. 6S/43/2015-42, p o t v r d z u j e.

Účastníkom právo na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd rozsudkom z 03. septembra 2015, č. k. 6S/43/2015-42, zamietol žalobu o preskúmanie rozhodnutia číslo UPS/US1/SSVOSSD/BEZ/2014/241 z 26. septembra 2014, ktorým žalovaný podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov zamietol odvolanie žalobkyne a potvrdil rozhodnutie Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Rožňava, odboru sociálnych vecí a rodiny, č. RV1/OSD/SOC/2014/30786 z 30.07.2014, ktorým prvostupňový správny orgán z dôvodu nesplnenia podmienky nároku podľa § 3 ods. 1 písm. a/, § 3 ods. 2 písm. b/ zákona č. 571/2009 Z.z. o rodičovskom príspevku a o zmene a doplnení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 571/2009 Z.z.“) nevyhovel žiadosti žalobkyne o poskytnutie rodičovského príspevku pri starostlivosti o dieťa - I. Y., ktorý nemá dlhodobu nepriaznivý zdravotný stav, vyžadujúci si osobitnú starostlivosť.

Krajský súd v rozsudku podrobne uviedol obsah rozhodnutí správnych orgánov, námietky žalobkyne a tiež citoval náležité ustanovenia relevantných právnych predpisov. Poukázal na zhodné závery posudkových lekárov oboch stupňov, že maloletý nemá dlhodobu nepriaznivý zdravotný stav, ktorý by vyžadoval osobitnú starostlivosť v zmysle prílohy č. 2 zákona č. 461/2003 Z.z. Nakoľko žalobkyňa ani v preskúmaní konaní nedoložila nové skutočnosti a nenavrhol nové dôkazy, po preskúmaní zákonnosti a postupu rozhodnutí prvostupňového správneho orgánu aj žalovaného, krajský súd rovnako

ako žalovaný dospel k záveru, že predmetné rozhodnutia boli vydané v súlade so zákonom, z dôvodu ktorého rozhodnutie žalovaného ako vecne správne potvrdil. Konštatoval, že úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahrádzať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. V kontexte námietok, ktoré žalobkyňa v žalobe uviedla, krajský súd nezistil taký výklad a aplikáciu ustanovení zákona č. 571/2009 Z.z. a zákona č. 600/2003 Z.z. o prídavku na dieťa a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 600/2003 Z.z.“), ktoré by mohli vyvolať účinky tvrdené navrhovateľkou. Zdôraznil, že žalovaný v napadnutom rozhodnutí uviedol, akými úvahami sa spravoval pri rozhodovaní, ktoré ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Napadnuté rozhodnutie nepovažoval za zjavne neodôvodnené ani arbitrárne, práve naopak, obsahuje dostatok presvedčivých dôvodov pre svoj výrok.

Proti rozsudku krajského súdu podala žalobkyňa včas odvolanie. Uviedla, že jej maloleté dieťa má určenú diagnózu ADHD potvrdenú detskou psychologičkou, logopedičkou a detskou neurologičkou a preto jeho zaradenie do detského kolektívu v materskej škôlke neprichádza do úvahy, keďže syn nie je sebestačný, musia ho s manželom kŕmiť, umývať, nemá skoro žiadne hygienické návyky, stále je v pohybe, pretože nevydrží na jednom mieste a žiadna činnosť ho dlhodobejšie nezaujme. Je hyperaktívny a nepozorný, trpí pomočovaním a zle spáva aj v noci. Zdôraznila, že krajský súd sa vôbec neriadil posudkami od lekárov z odboru psychológie, logopédie a detskej pediatričky a neurologičky, ktoré predložila, pričom posudkoví lekári jej syna nikdy nevideli, ale tvrdia, že keď nie je ŤZP, nevyžaduje si 24 hodinovú starostlivosť.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žiadal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v plnom rozsahu potvrdiť.

Dňom 01.07.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“). V zmysle § 492 ods. 2 S.s.p. odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok bez pojednávania v súlade s § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne nemožno vyhovieť.

Žalobkyňa sa v správnom konaní domáhala priznania rodičovského príspevku podľa zákona č. 571/2009 Z.z., z dôvodu, že ako rodič zabezpečuje riadnu starostlivosť o dieťa do šiestich rokov veku, ktoré má dlhodobo nepriaznivý zdravotný stav.

Nebolo sporným, že maloletému synovi žalobkyne bolo klinickým psychológom na vyšetrení dňa 18.06.2014 konštatované ochorenie ADHD s neurologickým diagnostickým záverom, že ide o bližšie neurčenú chorobu centrálnej nervovej sústavy s prejavmi poruchy pozornosti a hyperaktivitou a trpí pomočovaním.

Odvolací súd zdôrazňuje, že v zmysle § 3 zákona č. 571/2009 Z.z. a § 5 zákona č. 600/2003 Z.z., po dovŕšení tretieho roku veku dieťaťa, rodičovský príspevok patrí oprávnenej osobe len v prípade, ak má dieťa dlhodobo, s predpokladom trvania aspoň dvanásť mesiacov chorobu a stav, ktoré je uvedené v prílohe č. 2 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení. V zmysle uvedenej prílohy, pri neurologickej diagnóze G 96 - nešpecifikovanej poruche nervovej sústavy s prejavmi hyperaktivity sa závažnosť zdravotného postihnutia určí na základe neurologického vyšetrenia. U maloletého dieťaťa žalobkyne neboli preukázané diagnózy ťažkého alebo stredne ťažkého stupňa uvedené v kapitole VI. prílohy č. 2 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení, ktoré by v tam ustanovených prípadoch vyžadovali osobitnú starostlivosť. Žalovaný vychádzal z posudku vypracovaného na základe správy z neurologického vyšetrenia z 12. júna 2014, podľa ktorej zaradenie do materskej školy bolo odporúčané.

Závery žalovaného založené na tejto správe, žalobkyňa v žalobe nespochybňovala. Neurologický nález (prípadne psychiatricko - psychologický), požadovaný v kapitole VI., resp. V. prílohy č. 2 zákona o sociálnom poistení, nemožno nahradiť správou klinického psychológa a logopéda alebo pediatra. Navyše jednorazovým vyšetrením (bez predchádzajúcich vyšetrení) nemožno potvrdiť dlhodobu, aspoň dvanásť kalendárnych mesiacov trvajúci stav vyžadujúci si osobitnú starostlivosť. Podľa § 9 zákona č. 571/2009 Z.z., je pritom oprávnená osoba povinná preukázať skutočnosť rozhodnú na vznik a trvanie výplaty rodičovského príspevku. Vzhľadom na uvedené odvolací súd nevyhodnotil ako relevantnú námietku žalobkyne, že posudkový lekár jej maloletého syna pri posudzovaní nevidel. V zmysle kapitoly VI. prílohy č. 2 zákona o sociálnom poistení má totižto vychádzať zo správ určených odborných lekárov (ktoré však absentujú).

Odvolací súd poukazujúc na ustanovenie § 250i ods. 1 O.s.p. zdôrazňuje, že pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (k 26. septembru 2014) a nemôže preto prihliadať na neskôr, už v priebehu súdneho konania realizované vyšetrenia (lekárska správa pediatričky z 31. júla 2015). Zároveň na konanie o rodičovskom príspevku podľa § 9 tohto zákona, neplatí ustanovenie § 33 ods. 2 správneho poriadku, podľa ktorého by správny orgán mal povinnosť dať účastníkom konania a zúčastneným osobám možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohli vyjadriť k jeho podkladu i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie.

V zhode s názorom krajského súdu najvyšší súd tiež konštatuje, že nezistil pochybenie v postupe žalovaného ani prvostupňového správneho orgánu vo veci žiadosti žalobkyne o priznanie rodičovského príspevku pri starostlivosti o maloletého I. Y., z dôvodu ktorého bolo potrebné rozhodnutie krajského súdu potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správne.

V prejednávanej veci žalobkyňa nebola v odvolacom konaní úspešná, preto jej súd nepriznal náhradu trov odvolacieho konania (§ 250k ods. 1 a § 246c O.s.p.). Žalovaný na ich náhradu zo zákona nemá nárok.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.